

Det er af den Grund, jeg har stillet min Forespørgsel, hvis Ordlyd jeg skal tillade mig at oplæse:

„Agter den høitærede Indenrigsminister i en nær Fremtid at forelægge Rigsdagen et Forslag til Lov om, at Gjul, der drives ved Vandkraft, og som findes indenfor en vis Afstand fra en offentlig Vej, forsynes med Skjerm?“

Der kunde maasse have været Anledning for mig til at drage Sager af beslegtet Natur med ind under denne Forespørgsel; jeg tænker herved nærmest paa de forekomne Drukningstilfælde, der navnlig i den sidste Tid hyppig ere skete i Mergelgrave og Tørve- eller Mosehuller, hvor disse findes i Nærheden af offentlig Vej eller Sti. Jeg har imidlertid undladt dette, da Opfordringen til mig jo var stillet, foranlediget ved et Tilfælde netop ved en Vandmølle.

Indenrigsministeren: Jeg maa anerkende den Iherdighed, hvormed den ærede Forespørgger søger at bringe Spørgsmaalet om en Skjerm paa Nalebæk's Mølle frem; thi efter hans Motivering, og efter hvad jeg for Øvrigt veed, dreier Sagen sig væsentlig om en saadan Skjerm paa Nalebæk's Mølle. Jeg maa saameget mere anerkende det ærede Medlems Iherdighed, som han har maattet kunne sige sig selv, hvad jeg vilde og maatte svare paa denne Interpellation; thi Spørgsmaalet har foreligget for Indenrigsministeriet, og dette har afgjort det efter Konference med Justitsministeriet. Svaret lod for Øvrigt ikke ganske saaledes, som den ærede Forespørgger udtalte; det blev nemlig ikke afgivet i Almindelighed, men der blev sagt, at man ikke finder, at der i det paagjældende Tilfælde er tilstrækkelig Anledning til at give et saadant Paalæg. Det forholder sig for Øvrigt ganske rigtigt, at der ikke er nogen speciel Lovhjemmel for slige Tilfælde; Alt, hvad Lovgivningen i saa Henseende har, indeholdes i Lov om Mølleneringen af 14de April 1852, der bestemmer, at Veirmøller ikke maa anbringes nærmere ved en Vej end 50 Alen, at man for Vandmøllers Vedkommende skal tage Hensyn til Flodmaalet, og at Lovgivningen om Dampmaskiner skal iagttages for Dampmøllers Vedkommende. Der gives altsaa ikke nogen egentlig bestemt Lovhjemmel for slige Tilfælde; men jeg tror ogsaa at turde sige, at dette ikke er fornødent. Jeg skal fremhæve, at dette Tilfælde, som af den ærede Forespørgger bemærket, væsentlig dreier sig om en Skjerm paa Nalebæk Mølle; og jeg har Grund til at tro, at det er et saa enestaaende Tilfælde, at der neppe er Anledning til derfor at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse. I al den Tid Indenrigsministeriet har bestaaet, det vil altsaa sige i en Menneskealder, er der ikke forekommet noget andet lignende Tilfælde, og i den nærmest foregaaende Menneskealder har der kun foreligget eet lignende Spørgsmaal, nemlig i

1845. Jeg maa derfor finde, at dette Tilfælde er for enestaaende og derhos for ubetydeligt til, at man derfor skulde sætte Lovgivningsmagten i Virksomhed, naar der for Øvrigt ikke i Løbet af 50 Aar har været sølt Nødvendighed af en saadan Lovhjemmel her i Landet. Jeg sjoer hertil, at den Besvarende selv har yttret, at Sagen var en stor Bagatel, og jeg kan derfor ikke Andet end undre mig over, at man ikke har søgt at jevne den ad den hjemlige Vej. Jeg tror ikke, der behøves anden Lovhjemmel dertil end den almindelige Retsgrundsaetning, at det er Politiets Sag at sørge for, at Veiene ere sikke at passere; men hverken Politimesteren eller Sogneraadet erkjende, at der i dette Tilfælde er nogen særdeles Fare tilstede, som kunde berettigede til at paabyde, at en saadan Skjerm blev paafat. Det kan være, at den vedkommende Mand eller Andre, som have beklaget sig, kunne have en Døst eller to, som ere bange for Vandmøller; det er sandsynligt, siden de have beklaget sig over, at Bøstene ere bleve bange; men Sognesforstanderksbet erkjender ikke, at her er nogen egentlig Fare tilstede. Desuden er Broen ved den seneste Ombygning flyttet en 2—3 Alen længere bort fra Vandhullet; den er forsynet med selvstændig forsvarligt Jerngelænder paa begge Sider, og Politimesteren siger, at han ikke ser, der er større Fare ved dette Sted end ved andre Steder, hvor Vandmøller ligge nær ved Veten; han har derfor ikke sølt sig besjætet til at skride ind i Følge sin Myndighed som Politimester, idet han ikke har troet, at der var en virkelig Fare for Ulykker, som burde fjernes. Jeg anser det for at være en given Sag, at Politimesteren, dersom de vedkommende Autoriteter virkelig erkjende, at der er Fare paa Jærde, er baade berettiget og forpligtet til at forlange denne Fare fjernet, og det ganske simpelt ad den Vej, at han henvender sig derom til den vedkommende Veiautoritet, i dette Tilfælde til Sogneraadet, da det er en Bivei. Det bliver da en Sag mellem Sogneraadet og den private Mølleceier, hvilken for Øvrigt ikke henhører under Lovgivningsmagten, men under Domstolene, hvor vidt der er tilstrækkelig Adkomst til at paalægge den vedkommende Møller at anstafte en Skjerm, eller om Kommunen selv maa bære Udgiften dertil. Jeg antager, at Spørgsmaalet her i det Allerhøjeste dreier sig om en Enes Dalev eller saa, og jeg kan derfor ikke Andet end undre mig over, at man ikke har kunnet faae dette Spørgsmaal ud af Verden for længe siden. Var der nogen virkelig Fare paa Jærde, vilde det være en underlig Møller, der ikke kunde forstaa, at det var i hans Interesse at sørge for, at Folk kunde komme til hans Mølle, og det vilde være nogle loerlige Møllegjæster, som ikke paa en eller anden Maade kunde overbevise Mølleren om, at det, naar han vilde beholde sin Rering, var nødvendigt, at hans Gæster kunde komme til Møllen